

Hồi Thứ Hai Mười

VÔ SONG PHÁI HIỆP CỐC PHỤC BINH

Sông Phủ Dương uốn khúc chảy đi, gió thu hiu hắt, nước sông gợn sóng lăn tăn. Chẳng còn bào lâu nữa đã đến mùa tuyết rơi, gió thu se lạnh và đượm vẻ tiêu điều, khắp núi rừng như được phủ lên một lớp hơi sương nhàn nhạt, trông hết sức ảm đạm thâm lương.

“Thập Cửu Phi Tinh” Lộc Vọng Phác cho ngựa dừng lại, đảo mắt nhìn quanh, bên trái là sông Phủ Dương, bên phải là cánh rừng trọi lá, hơn bốn mươi đệ tử Vô Song phái cùng với ngựa của họ chính là đã ẩn nấp trong cánh rừng ấy.

Đây là một con đường đất không rộng lắm, ngoài trăm bước là hai lộ tẻ vương tới, hết tầm nhìn về phía lộ tẻ bên trái có một ngọn núi trọi hết sức hiểm trở, nhìn từ xa hết như một lưỡi búa to từ trên trời giáng xuống.

Hạng Chân ngồi trên lưng con ngựa màu nâu, lúc này chàng đã rửa sạch vết máu. Trên mình là một chiếc áo dài màu vàng nhạt bằng tơ bóng mềm, gương mặt trắng như ngọc phơn phớt vẻ bệnh hoạn. Song đôi mắt sáng ngời và sắc lạnh, hết như hai hồ nước sâu thẳm, không sao đo lường được, không một chút tình cảm.

Lộc Vọng Phác chau lấy mày khẽ nói:

– Nếu đi vòng qua cánh rừng bên trái thì đến Phủ Đầu Sơn gần hơn, Lão Quân Sát ở ngay trong rừng dưới chân núi...

Hạng Chân bình thản nói:

– Thập Nhị Quả có lẽ cách đầu không đầy ba mươi dặm, nơi này đã là Vũ Hà thuộc địa phận Hà Nam rồi, kể từ đây chúng ta phải hành động hết sức thận trọng. Hiện giờ, hai tốp người của quý phái có lẽ đã đến nơi rồi!

Lộc Vọng Phác gật đầu:

– Hồi hai tháng trước, chúng tôi rời khỏi Đại thảo nguyên chỉ sớm hơn họ vài hôm. Ngoại trừ mấy đi mười ngày để thu xếp chỗ an dưỡng cho quý hữu của Hạng huynh, suốt chặng đường không hề đình đốn, hẳn là họ đã đến từ lâu rồi!

Hạng Chân đưa mắt nhìn đôi tay mình lúc này đã được mang vào hai chiếc bao tay bằng da nai mỏng mềm, bậm môi ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

– Chúng ta hãy đến trước xem thử, nếu trên đường không xảy ra sự cố, người của quý phái có lẽ đã đến rồi! Mười hôm điều dưỡng vừa qua thật hết sức quan trọng cho sức khỏe của tụi hạ, song đối với bọn Hắc Thủ Đảng thì có lẽ không phải là một điều tốt lành.

Lộc Vọng Phác vui vẻ cười, chúm môi cất lên một tiếng huýt gió, đoạn giục

ngựa phóng đi trước, đồng thời ngoảnh lại cười nói:

– Dương nhiên rồi, nhất là trong mười ngày đó, theo bản vẽ của Hạng huynh, tại hạ đã đích thân đôn đốc, tốn biết bao công sức mới rèn được mười hai ngọn “Đại Long Giác”, bọn Hắc Thủ Đẳng mà biết được, nhất định sẽ càng khiếp vía hơn nữa!

Hạng Chân chậm rãi theo sau, lặng thinh không nói gì.

Lộc Vọng Phác lại nói:

– Hạng huynh đâu biết mười hai ngọn “Đại Long Giác” rắc rối đến mức nào, dài hơn một phân không được, ngắn hơn một phân cũng không được, dày hơn cũng không được mà mỏng hơn cũng không được, thậm chí độ sắc bén cũng phải thích nghi, ấy vậy lại còn phải khắc hình rồng lên nữa. Tại hạ đi nhũn cả chân, mòn cả giày mới tìm được chín người thợ của chủ Đại Nguyên và phải mất đến năm ngày mới rèn xong. Vậy mà khi thử Hạng huynh lại còn chê là quá nặng nữa, ha ha ha...

Hạng Chân đưa mắt nhìn về phía Phủ Đầu Sơn nơi xa, thấp giọng nói:

– Phương pháp rèn “Đại Long Giác” xưa nay tại hạ chưa từng tiết lộ cho ai biết, phen này nếu không phải để đối phó với bọn Hắc Thủ Đẳng thì tại hạ cũng không muốn rèn một cách gấp gáp như thế này. Trong bao năm qua, rèn “Đại Long Giác” cho tại hạ chỉ có mỗi một ông thợ già từng đúc vàng nạm ngọc trong đại nội, tay nghề hết sức tinh xảo, và điều quan trọng hơn hết, ông thợ già ấy kín miệng như bưng.

Lộc Vọng Phác có vẻ dè dặt hỏi:

– Hạng huynh, lẽ ra thì tại hạ cũng không dám hỏi đến... Chẳng hay Hạng huynh có biết trên chốn giang hồ đã đồn đại một điều, chẳng rõ là đúng hay không...

– Xin Lộc huynh cứ nói!

Lộc Vọng Phác ngoảnh lại nhìn chúng thuộc hạ nối tiếp theo sau, cười nói:

– Tại hạ nghe nói trước đây đã có hơn năm trăm người tán mạng dưới “Đại Long Giác” của Hạng huynh, và trong số đó có không ít danh thủ võ lâm cả hai giới hắc bạch...

Hạng Chân giọng ơ hờ:

– Đâu nhiều đến vậy nhưng hơn ba trăm thì có!

Lộc Vọng Phác rợn người, cười khan nói:

– Lúc mười hai ngọn “Đại Long Giác” vừa từ trong khuôn lấy ra... Ôi chà, sáng đến hai mắt chóa lòà, thật sắc bén đến khiếp người.

Hạng Chân giọng hàm súc:

– “Đại Long Giác” chỉ chuyên chém bọn bại hoại giang hồ hoặc kẻ vô nhân

vô nghĩa, còn đối với những người lương thiện, “Đại Long Giác” tuy sắc bén nhưng không sao bổ xuống được, hửn Lộc huynh đã hiểu ý tại hạ?

Lộc Vọng Phác vội gật đầu nói:

– Đương nhiên, đương nhiên, cương đao tuy nhanh nhưng không bao giờ chém kẻ vô tội!

Ngựa bước trên bãi cỏ úa không có lối đi, ngoài tiếng khua xào xạc, không còn một tiếng động nào khác. Đoàn người lặng lẽ nhưng nhanh chóng tiến tới, hơn nửa giờ sau đã đến gần ngọn Phủ Đầu Sơn hiểm trở. Nhìn từ xa, ngọn núi đá màu xám trắng giống hệ như xương người, gây cảm giác rờn rợn làm sao!

Hạng Chân lẳng lẳng ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt đanh lạnh, ánh mắt lộ vẻ đăm chiêu mơ màng, người run run theo nhịp bước của con tuấn mã.

Lộc Vọng Phác đưa mắt nhìn chàng, giọng thấp trầm hỏi:

– Hạng huynh nghĩ ngợi gì vậy?

Hạng Chân cười bẽn lễn, thành thật đáp:

– Tai hạ đang nghĩ về Quân tử!

– Quân tử ư?

Lộc Vọng Phác ngẩn người, lập tức cười nói:

– Có phải vị cô nương bị hỏa thương rất ít nói đó không?

Hạng Chân gật đầu:

– Vâng!

Lộc Vọng Phác đưa tay vuốt râu theo thói quen, cười nói:

– Hai người đã yêu nhau ư?

– Vâng, và đã nhiều năm lắm rồi!

Lộc Vọng Phác ngạc nhiên:

– Vậy sao không nên duyên chồng vợ?

Hạng Chân nhẹ lắc đầu, giọng hàm súc:

– Lộc huynh, nam nữ luyến ái, nên nghĩa vợ chồng cũng đâu phải giản đơn, bên trong có rất nhiều nguyên nhân, cả thực tế lẫn vô hình...

Đoạn bỗng mỉm cười hỏi:

– Lộc huynh đã lập gia đình rồi chứ?

Lộc Vọng Phác bật cười:

– Ha ha, chẳng giấu gì Hạng huynh, tại hạ đã lập gia đình hơn mười năm và đã có một trai một gái rồi!

Hạng Chân cũng bật cười:

– Lộc huynh thật có phúc!

Lộc Vọng Phác sung sướng vuốt râu, song vờ thờ dài:

– Ôi, toàn là của nợ cả, nếu không có họ vương lụy thì mấy năm qua tại hạ đã thừa nhiệm chức tôn chủ Lam Tiên Đường rồi!

Hạng Chân “À” một tiếng rồi lặng thinh, chàng biết Lam Tiên Đường là một bộ phận chuyên lo việc vận chuyển và giao dịch lương thực hàng hóa đối ngoại của Đại thảo nguyên. Đại thảo nguyên thuộc quyền cai quản của Vô Song phái từ bao đời nay, gồm hàng vạn mẫu ruộng và vô số gia cầm gia súc. Hàng năm họ đều có một thời gian nhất định vận chuyển lương thực và súc vật vào quan nội hoặc nơi khác để bán, rồi mua lại những vật dụng thường ngày mang về. Do đó, đường chủ Lam Tiên Đường là một chức vụ béo bở trong Vô Song phái, nhưng cũng hết sức vất vả và nguy hiểm.

Đội kỵ mã bắt đầu theo chân núi vòng qua phía trái, nơi ấy có một mỏm đá nhô ra chênh chéch như cánh chim và rất to lớn, bên dưới là một ngôi miếu hoang và hàng cỏ tùng. Hồi lâu, Lộc Vọng Phác thấp giọng nói:

– Hạng huynh, ngôi miếu hoang không có chút dấu vết nào cả, chả lẽ hai tốp người của bốn phái đã không đến đúng hẹn ư?

Hạng Chân lặng nhìn về phía trước, chậm rãi nói:

– Hạn định bảy ngày đã qua, theo thời gian ước tính, lẽ ra họ phải đến sớm hơn chúng ta mới đúng. Bằng vào lực lượng của hai môn, uy thế hết sức hùng hậu, bọn Hắc Thủ Đảng dù có gặp cũng khó thể nhất cử tiêu diệt sạch, hơn nữa khả năng ấy cũng rất ít...

Lộc Vọng Phác hắng giọng:

– Hạng huynh chỉ cho là khó thể thôi ư? Thẳng thắn mà nói, bọn Hắc Thủ Đảng đừng hòng động đến họ, Thiết Tự Môn của bốn phái do chính tôn chủ “Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh suất lĩnh và Vệ Tự Môn cũng là do đại tôn chủ “Phi Dực” Kim Mộc đích thân suất lĩnh. Các thủ hạ Độc Chưởng, Thiết Đỡm và Hắc Hồ Tử của Thương tôn chủ cùng với “Hồng Hồ Tử” Đồ Phu, Lương Cá Bán, La Khuyên Thối, Nhất Tọa Sơn thuộc hạ của Kim tôn chủ, tất đều là những tay cứng của bốn phái, bọn Hắc Thủ Đảng mà muốn hạ được họ ư? Hừ, chỉ là mơ tưởng...

Hạng Chân nhếch môi cười:

– Đương nhiên, tại hạ chỉ là suy đoán thôi, Vô Song phái uy danh lừng lẫy, tại hạ từng nghe từ lâu rồi!

Lộc Vọng Phác chợt nhận thấy mình đã quá lớn lối, bèn cười bẽn lễn thấp giọng nói:

– Ô, Hạng huynh, tại hạ nhất thời đã quá huênh hoang, xuất ngôn bừa bãi, xin

Hạng huynh chớ trách. Đó chẳng qua là tại hạ nhận thấy bọn Hắc Thủ Đảng chỉ là một lũ nhãi nhép, chẳng gì đáng lo sợ cả...

Hạng Chân nghiêm giọng:

– Hắc Thủ Đảng chẳng gì đáng lo ngại, điều đáng lo ngại là lòng khinh địch của chúng ta. Lộc huynh, giờ hãy cho người đến thăm dò là hơn, biết đâu người của quý phái đều ẩn náu trong ấy cả cũng nên.

Lộc Vọng Phác không khỏi nóng mặt, vội ngoảnh ra sau ngoắc tay, “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu lập tức giục ngựa đến gần, cung kính khom mình chờ lệnh.

Lộc Vọng Phác bèn trầm giọng nói:

– Đề Nghiêu, hãy dùng ám hiệu bổn môn liên lạc với trong miếu, không được đến quá gần, nếu sau ba lần ám hiệu mà không có trả lời, tức chứng tỏ đã có biến cố, hãy tức tốc bao vây lục soát ngay.

Đề Nghiêu gật đầu:

– Tuân mạng!

Đoạn liền giục ngựa phóng tới, mọi người trông theo y chạy đến gần hàng cổ tùng, một tiếng huýt dài và lạnh lótvang lên. Âm thanh rất kỳ lạ, tức chim kêu mà cũng lại giống như sói tru, nghe có vẻ ghê rợn.

Hạng Chân hiểu đó chính là ám hiệu đặc biệt của Vô Song phái, chàng lạnh lùng nhìn về phía trước, còn Lộc Vọng Phác đứng cạnh thì lộ vẻ căng thẳng, cổ rướn cao và trở to mắt nhìn.

Rồi thì, một hồi tiếng huýt gió tương tự cũng đã đáp lại, song không phải ở trong miếu, không phải ở rừng tùng mà là phát ra từ trong một khe cốc cây cỏ um tùm nằm phía bên trái Phủ Đầu Sơn.

Lộc Vọng Phác thở phào một hơi dài như vừa trút được gánh nặng, cười nói:

– Hai lão già họ Thương với họ Kim này thật hay bỡn cợt, không chịu gặp gỡ tại nơi đã giao hẹn mà lại chui rúc trong sơn cốc u ám kia, rõ là tự hành hạ bản thân!

Hạng Chân lắng nghe chốc lát, đoạn thận trọng nói:

– Có thể là đã xảy ra việc gì đó nên người của quý phái mới thay đổi chỗ ẩn náu, chúng ta đến gặp họ ngay đi!

Lộc Vọng Phác gật đầu, buông tiếng quát vang, cùng Hạng Chân sóng vai giục ngựa phóng đi.

“Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu quay ngựa lại đón, lớn tiếng nói:

– Bẩm tôn chủ, người của chúng ta đã có mặt, nhưng lại ở trong sơn cốc kia...

Lộc Vọng Phác khoát tay, tiếp tục lao thẳng tới. Lúc này hơn bốn mươi kỵ mã cũng đã xoải vó lao tới, cát bụi tung bay mù mịt, tiếng vó câu rầm rộ, vang động

khắp núi rừng.

Vượt qua trước thềm ngôi cổ miếu đầy rêu xanh, phóng đi trên một lối mòn chỉ còn loáng thoáng nhận ra được. Một sơn cốc rất hẹp đã hiện ra trong tầm mắt, hai bên vách đá cheo leo mọc đầy dây leo và cây tạp, nếu không chú ý cũng khó mà tìm ra được lối vào. Và lúc ấy mười mấy đại hán áo trắng đã hiện thân ra, nhanh chóng dùng dây thừng kéo những bụi dây leo nơi cửa cốc ra.

Lộc Vọng Phác tung mình xuống ngựa, lớn tiếng nói:

– Thương tôn chủ và Kim tôn chủ đâu?

Những đại hán áo trắng vội lần lượt khom mình thi lễ với Lộc Vọng Phác, họ chưa kịp trả lời thì đã nghe một chuỗi cười sang sảng từ trong cốc vọng ra và theo sau là năm người sải bước ra đến.

Đi đầu là một người vóc dáng mảnh khảnh, gương mặt xanh xao có chòm râu bạc. Một người cao to khôi vĩ, mặt đỏ như lửa, hai mắt sáng quắc, thần thái cực kỳ uy mãnh.

Lộc Vọng Phác cười to nói:

– Hai lão già sống dai kia, ngôi cổ miếu không thoải mái bằng sơn cốc này hay sao mà lại chui rúc ở đây, báo hại bốn tôn chủ thót cả tim lên thế này hả?

Lão nhân râu bạc nhoèn cười:

– Gã mặt trắng này cứ hay nói trắng nói cuội, ai bảo người đã không đến đúng hẹn chứ? Bao ngày dãi nắng dầm sương đã đủ cực khổ cho lão nhân gia ta rồi, gặp nhau chẳng những không an ủi vào lời mà lại còn quở trách lão phu, thật là đáng đánh!

Đại hán mặt đỏ cũng cười rộ nói:

– Phải rồi, rất là đáng đánh, trong suốt mười mấy ngày qua chúng ta đã phải lo lắng cho tên tiểu tử này thật là uổng công, sớm biết hấn vô lương tâm thế này, chúng ta đừng lên tiếng, để cho hấn tìm thêm một hồi nữa mới đúng!

Lộc Vọng Phác tiến tới ôm vai hai người, tru tréo nói:

– Lộc mỗ dễ thường sung sướng hơn hai người sao chứ? Hai người đi âm thầm, Lộc mỗ đi công khai, mũi kiếm đầu đao của bọn Hắc Thủ Đảng đều chĩa vào kẻ này, còn hai người thì thoải mái ung dung đến đây một cách bình an vô sự, như vậy công dụ địch phải thuộc trọn Lộc mỗ mới đúng!

Lão nhân râu bạc đấm vào vai Lộc Vọng Phác một quyền, cười nói:

– Đừng có kể công, người đâu biết là trong mười mấy ngày qua bọn Hắc Thủ Đảng đã năm lần lục soát ngôi cổ miếu ấy và trên đường cũng đã hai lần đụng độ với tổ thám báo của ta. Bọn này lúc nào mà chẳng nín thở chờ đợi, cẩn thận ẩn náu? Chỉ sợ đập vỡ kính rạn, đứt dây động rừng và lại còn sợ đối phương hay tin sẽ tiêu diệt cánh quân của người trước. Tuy nhiên, khi trở về chường môn trách mắng

là việc nhỏ, chỉ sợ mẹ vợ của người tìm lão phu đòi chồng thì thật là nguy to...

Đại hán mặt đỏ cười to:

– Trước lúc lên đường, mẹ vợ của người còn ân cần nhờ ta căn dặn người... nào là phải lưu tâm giữ gìn sức khỏe, chú ý thời tiết thay đổi bất thường, nào là sớm quay về nhà, nào là... ha ha ha...

Bỗng y ngưng cười, ánh mắt lạ lùng nhìn Hạng Chân lúc này đã xuống ngựa đứng sang bên, chàng mỉm cười gật đầu chào gã đại hán mặt đỏ.

Lộc Vọng Phác cũng sức nhớ ra, vỗ mạnh trán kêu lên:

– Trời thần, mãi lo ba hoa với hai lão quái vật này suýt nữa đã quên khuấy một vị khách quý. Nào nào, lại đây nhị vị đại tôn chủ, để Lộc mỗ giới thiệu với hai người một bậc kỳ tài võ lâm đại danh lừng lẫy...

Hạng Chân sải bước đi tới, lão nhân râu bạc cũng bước tới, thoáng ôm quyền nói:

– Lão phu Thương Tiên Thanh, chấp chưởng Thiết Tự Môn Vô Song phái!

Đại hán mặt đỏ cũng ôm quyền thi lễ nói:

– Vô Song phái, Vệ Tự Môn Kim Mộc!

Hạng Chân vòng tay xá dài, khẽ nói:

– Tại hạ Hạng Chân!

– Hả?

Thương Tiên Thanh và Kim Mộc cùng bật lên một tiếng sững sốt, đồng thanh hỏi:

– Hạng Chân ư? “Hoàng Long” Hạng Chân phải không?

Hạng Chân mỉm cười:

– Không dám!

Lộc Vọng Phác hai tay vỗ vai Thương Tiên Thanh và Kim Mộc, cười to nói:

– Chả lẽ trên cõi đời này lại có đến hai “Hoàng Long” Hạng Chân hay sao? Ha ha, hai lão thất phu không ngờ chứ?

Thương Tiên Thanh lắc đầu, chú mắt nhìn Hạng Chân một hồi lâu, đoạn lẩm bẩm nói:

– Hạng Chân là một sát thủ khét tiếng trong võ lâm, tính cô độc cao ngạo, lão phu tưởng nhất định rất là hung ác và xấu xí...

Kim Mộc cũng lẩm bẩm:

– Sao lại trẻ... và anh tuấn thế này?

Lộc Vọng Phác cười:

– Con người đâu thể xét theo tướng mạo, hai lão già này làm sao vậy hả? Nếu nói về uy vũ thì lão Kim chẳng xứng đáng là một vị đại tiên phong sao?

Hạng Chân mỉm cười:

– Tại hạ đã được nghe Lộc huynh đề cập đến đại danh của nhị vị từ lâu, và trong giới giang hồ mỗi khi nhắc đến nhị vị thấy đều hết sức kính phục, hôm nay được gặp thật vô cùng vinh hạnh!

“Phi Dực” Kim Mộc toét miệng cười, như đắc ý lại như ngượng ngùng, hai tay không biết đặt để vào đâu cho phải.

“Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh vuốt râu trầm giọng nói:

– Hạng lão đệ đã khen quá lời, thanh danh của lão phu hai người nhập lại e cũng không bằng nửa phần của lão đệ, và nhất là không ngờ lão đệ lại anh tuấn đến vậy, chẳng khác nào Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh... Phong thái cao nhã, khí độ thâm trầm, thật lão phu hết sức khâm phục!

Hạng Chân ôm quyền nói:

– Thương tôn chủ mới chính thật là khen quá lời, tại hạ uổng được hư danh, thật là chẳng đáng kể...

Lộc Vọng Phác đến bên Thương Tiên Thanh và Kim Mộc thì thầm mấy câu, Thương Tiên Thanh chưa kịp lên tiếng thì Kim Mộc đã vỗ tay cười to:

– Hạng lão đệ hẳn là đến đây để hiệp trợ bản phái, thế thì tốt quá, khi nào giành lại được thiên kim của chưởng môn, Kim mỗ sẽ cùng lão đệ uống trăm ly cho thỏa...

Thương Tiên Thanh tiến tới hai bước, chấp tay xá dài nói:

– Xin đa tạ Hạng lão đệ đã có lòng tương trợ!

Hạng Chân vội đáp lễ, khiêm tốn nói:

– Đó là bản sắc nam nhi trong giới võ lâm, gặp chuyện bất bình đâu ai bàng quan tọa thị, hà tất phải nói lời cảm tạ?

Thương Tiên Thanh ngoảnh ra sau gọi:

– Bách Dương, Tu Trúc, Phiên Tử, các người hãy đến ra mắt Hạng đại hiệp mau!

Ba người đứng phía sau liền sải bước đi tới, một thanh niên mặt trắng nhợt, đôi mắt xanh biếc kỳ lạ, khom mình nhỏ nhẹ nói:

– Triển Bách Dương!

Hạng Chân sâu lắng nhìn người thanh niên ấy, chàng biết y chính là “Độc Chưởng” trong Thiết Tự Môn, một người có cá tính cô độc và quái dị nhất Vô Song phái.

Cạnh Triển Bách Dương là một thanh niên thần sắc kiêu ngạo, mày rậm mắt

to và đôi môi rất mỏng, y ôm quyền thi lễ, giọng thấp trầm nói:

– “Thiết Đởm” Hồng Tu Trúc!

Người thứ ba là một đại hán đen mập, y toét miệng cười, giọng ô ề nói:

– Tại hạ là Khâu Phú Quý, Phú là giàu có, Quý là quý nhân ấy mà, hề hề...

Hạng Chân trang trọng đáp lễ, hai người lại lùi ra sau.

Lộc Vọng Phác đảo mắt nhìn hai bên, vuốt râu tần ngần nói:

– Lão Kim, thuộc hạ của lão đâu rồi, sao không thấy người nào vậy?

Kim Mộc mỉm cười:

– Hừ, đâu thể nào khinh suất như người được, họ đều đã dẫn theo thủ hạ đến Thập Nhị Quả thám thính cả rồi, bọn Hắc Thủ Đảng có thể dò thám chúng ta, chẳng lẽ chúng ta lại không dám do thám bọn họ được ư?

Lộc Vọng Phác vẻ lo lắng nói:

– Hồng Hồ Tử rất là nóng tính, chỉ sợ làm lỡ việc...

Kim Mộc vênh mặt tiếp lời:

– Hấn dám! Mỗ đã dặn kỹ La Khuyên Thối là phải chú ý trông chừng hấn, mọi hành động đều phải nghe theo La Khuyên Thối. Còn Lương Cá Bán và Nhất Tọa Sơn thì mỗi người dẫn theo một nhóm thủ hạ mai phục ở hai bên đường đến Thập Nhị Quả. La Khuyên Thối cùng Hồng Hồ Tử thì tiềm nhập vào một nông trang dưới Thập Nhị Quả, chỉ chờ chúng ta đến nơi là khởi sự ngay! Lộc Vọng Phác ngẫm nghĩ một hồi, chậm rãi nói:

– Hai người dẫn theo tổng cộng bao nhiêu thủ hạ?

Kim Mộc cười đáp:

– Mỗ với Thương lão đầu mỗi người một trăm!

– Vậy toán đến Thập Nhị Quả do thám là bao nhiêu?

Thương Tiên Thanh mỉm cười thay Kim Mộc đáp:

– Toàn bộ người trong Thiết Tự Môn của lão Kim đều đi cả, chỉ còn mỗi mình y trốn tránh ở đây thôi!

Đoạn quay sang Hạng Chân, cười nói tiếp:

– Hạng lão đề, xin mời vào trong sơn cốc nghỉ ngơi lát đã!

Lộc Vọng Phác liền nắm tay Hạng Chân kéo đi, vừa cười nói:

– Rõ là lẩn thẩn, sao cứ mãi đứng đây thế này? Thật có lỗi với Hạng huynh quá, hai lão già đáng ghét này cũng chẳng chịu nhắc nhở tại hạ một tiếng.

Đoạn ngoảnh lại lớn tiếng nói:

– Đề Nghiêu, hãy bảo các huynh đệ vào trong cốc và nhờ Triển Bách Dương

sắp xếp giúp cho...

Dưới sự điều động của Đề Nghiêu, người của Huyết Tự Môn bắt đầu tiến vào sơn cốc. “Độc Chương” Triển Bách Dương cũng tiến tới chào hỏi các đồng bọn, thế là tiếng cười nói vang lên rộn rịp.

Băng qua cửa cốc chằng chịt dây leo, họ bước trên một con đường nhỏ gồ ghề đi sau một mỏm đá nhô ra, chắn trước một sơn động không sâu lắm, cửa vào hẹp nhưng bên trong khá rộng. Dưới đất lót một lớp cỏ khô rất dày và mềm mại, có điều là hơi u tối, ban ngày mà cũng phải thấp đèn sáu ngọn đuốc cắm trên vách động.

Mọi người nghiêng thân đi vào sơn động, “Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh vẻ ái ngại nói:

– Tại chốn thâm sơn hẻo lánh và lại nằm trong vùng rình rập thường xuyên của kẻ địch nên không có gì để tiếp đãi, những mong Hạng lão đệ chớ trách!

Hạng Chân cười cùng mọi người ngồi xuống xếp bằng dưới đất, bình thản nói:

– Người trong giới giang hồ ai cũng hiểu là trước lúc giao chiến là phải hết sức thận trọng, giảm tuyệt đối mọi sự phiền hà, xin Thương tôn chủ không nên khách sáo!

Lộc Vọng Phác quay nhìn quanh quất, đoạn thâm trầm nói:

– Đây là một cùng cốc phải không?

Thương Tiên Thanh gật đầu, vuốt râu đáp:

– Phải, cuối cốc bị chắn ngang bởi một vách núi thẳng đứng và cao chót vót, ngay đến chim cũng khó bay qua được, chúng tôi trú trong sơn động, còn tất cả đệ tử đành phải ở tạm ngoài trời.

Lộc Vọng Phác cười:

– Lộc mỗ biết rồi, lúc nãy vào đây Lộc mỗ da thấy mọi người quần chần lông nằm rải rác khắp nơi, họ tùm nậm tùm ba cười nói vui vẻ, cũng hết sức thanh thoi đấy chứ?

“Phi Dực” Kim Mộc cười ha hả:

– Không nhân lúc này triệt để nghỉ ngơi, chả lẽ còn phải thao luyện như lúc ở Đại thảo nguyên nữa hay sao?

Hạng Chân bỗng hỏi:

– Thương tôn chủ, đã bố trí canh phòng rồi chứ?

Lộc Vọng Phác cũng vội hỏi:

– Còn ngựa đâu?

Thương Tiên Thanh ung dung cười:

– Quanh đây đã được bố trí mười chốt canh ngấm, các nơi hiểm yếu lân cận

cũng đã bố trí mười chín toán mai phục. Nếu đêm nay mà chưa hành động thì người của Huyết Tự Môn phải bắt đầu thay phiên. Còn ngựa ư? Thấy hết đều dồn hết vào cuối cốc rồi!

Lộ Vọng Phác nhướn mày:

– Theo ý Lộ mỗ thì ngay đêm nay chúng ta hãy chọn lấy vài người xuất sắc tiềm nhập vào Thập Nhị Quả đạo thám một chuyến, rồi ngày mai hăng định giờ tấn công.

Hạng Chân nhẹ lắc đầu:

– Tốt hơn hết là toàn thể hãy hành động ngay đêm nay, bởi chúng ta tiềm nhập khó thể không bị bại lộ, thà cứ dốc hết toàn lực trong ngoài phối hợp, giáng cho đối phương một đòn chí tử.

“Phi Dực” Kim Mộc vỗ tay reo lên:

– Hạng lão đệ nói rất đúng, chui rúc trong cái cùng cốc này suốt mười mấy hôm nay thật buồn đến điên lên được, hay dỡ gì cũng phải ra ngoài hít thở không khí rồi hăng tít!

Lộ Vọng Phác co duỗi hai chân một cái cho thoải mái, vẻ mệt mỏi nói:

– Nếu đêm nay hành động thì Lộ mỗ phải ngủ một giấc cho ngon và đệ tử Huyết Tự Môn cũng phải nghỉ ngơi ngay, từ giờ đến chiều đã không còn bao lâu nữa.

Đoạn đưa mắt nhìn Hạng Chân rồi nằm xuống ngay, nhưng lưng vừa chạm đến cỏ khô bỗng lại ngồi bật dậy, như sực nhớ ra nói:

– Lão Thương, trò chơi đặc chế của chúng ta đã mang theo đầy đủ cả chứ?

Thương Tiên Thanh cười ha hả:

– Đương nhiên là mang theo đủ cả! Mỗi người một sợi dây lân vàng đầu đồng, ba quả đạn lưu huỳnh, mười mũi tên cánh tùng tẩm dầu, cùng một hộp loài nhện bụng tơ, như vậy đủ khiến cho bọn Hắc Thủ Đảng điêu đứng rồi...

Lộ Vọng Phác thở phào một hơi dài, lại nằm trở xuống.

Hạng Chân nhắm mắt lại, thâm nhủ:

– Hắc Thủ Đảng trước nay rất sở trường về lối du đấu hiểm trá, nhưng gặp phải Vô Song phái này e cũng chẳng thể giành được ưu thế. Với những thứ họ đã mang theo như vừa kể thì cũng đủ ghê gớm rồi!

Thương Tiên Thanh quay sang nhìn chàng cười nói:

– Nhện bụng tơ là một loài độc trùng, sinh sống trong các khe động trên Trường Bạch Sơn quanh năm mây phủ. Chúng không bao giờ ra khỏi chỗ trú ngụ, quanh năm suốt tháng đắm mình trong khí âm hàn, bẩm tính hung bạo tột cùng. Chúng to cỡ bàn tay, người hay thú bị cắn phải, trong vòng sáu giờ sẽ toàn thân

bầm tím và sưng phù lên, chảy nước vàng hết sức hôi thối mà chết. Tuy nhiên, nơi loài nhện ấy sinh sống luôn có một loài cây lạ mỗi nhánh chỉ mọi hai lá và kết trái màu xanh có mùi thơm rất kỳ lạ, ngây ngất lòng người và lan xa hàng mấy trượng. Hái lấy trái xanh ấy đem nghiền nát rồi nấu với đường, người hay thú sau khi uống vào là loài nhện bụng tơ sẽ không dám đến gần và thậm chí chạm tay vào chúng, chúng cũng sợ sệt cuộn tròn lại...

Hạng Chân bỗng hỏi:

– Tại sao không trực tiếp ăn trái xanh mà lại phải nấu với đường?

Kim Mộc cười xen lời:

– Hạng lão đệ từng ăn quả hạnh sống bao giờ chưa? Mùi vị của quả xanh ấy cũng gần giống như quả hạnh sống, rất chua và chát, nếu không nấu với đường thì thật khó mà nuốt nổi.

Thương Tiên Thanh vuốt râu cười nói tiếp:

– Trên cõi đời này tuy có rất nhiều độc vật, song chúng luôn tương khắc nhau. Vật này ắt có vật khác trị, ngoài cửa hang nơi loài nhện bụng tơ sinh sống luôn có một ngọn cây quả xanh ấy. Do đó chúng đành suốt kiếp chui rúc trong hang, tuyệt đối không dám ra ngoài.

Hạng Chân lại hỏi:

– Vậy thì loại quả xanh ấy ngoại trừ có thể đề phòng bị cắn, phải chăng cũng có thể chữa độc trị thương sau khi bị cắn?

Thương Tiên Thanh cười đắc ý:

– Công dụng hoàn toàn như nhau, vô cùng linh nghiệm, chúng tôi đã đặt tên cho quả xanh ấy là Thanh Chi!

Kim Mộc bỗng lại xen lời:

– Chỉ cần uống vào một lần dung dịch Thanh Chi ấy, ít nhất cũng có thể bảo đảm không bị loài nhện bụng tơ tấn công trong mười năm. Cũng may là có thứ quả xanh ấy, không thì những củ sâm già trên Trường Bạch Sơn chẳng mấy ai dám lên đào nữa.

Đoạn vỗ mạnh tay hai cái, lập tức một thanh niên áo trắng cao to bước vào, trên tay bưng một cái chén sành có nắp đậy.

Thương Tiên Thanh thắp giọng nói:

– Hạng lão đệ, xin hãy uống vào chén Thanh Chi này đi!

Hạng Chân đưa tay lên đón lấy chén sành trên tay thanh niên áo trắng, vừa mở nắp ra, một mùi thơm như hoa quế đã xộc vào mũi. Chàng hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn dung dịch màu xanh nhạt trong chén, ngửa cổ uống cạn một hơi. Ừm, quả còn thoáng mùi chua chát.

Thương Tiên Thanh cười hỏi:

– Mùi vị thế nào?

Hạng Chân liếm lấy môi:

– Thơm ngon lắm!

“Phi Dực” Kim Mộc lớn tiếng nói:

– Bắt đầu từ lúc này, loài nhện bụng tơ chỉ còn dành riêng cho bọn Hắc Thủ Đảng thôi!

Mọi người trong động nghe nói đều bật cười. Sau một hồi tán gẫu nữa, hai đệ tử Vô Song phái mang thức ăn tối cùng một hủ to rượu mạnh vào, tuy không phải cao lương mỹ vị, song cũng khá thịnh soạn.

Mọi người bắt đầu ăn uống, Lộc Vọng Phác nhấp lấy một hớp rượu, vẻ ngán ngẩm nói:

– Mấy hôm nay ăn toàn đồ nguội lạnh đến đổi đời cả miệng, mất hết cảm giác, ăn chẳng còn thấy ngon lành gì cả!

“Phi Dực” Kim Mộc nhét vào miệng một miếng to thịt bò muối, uống lấy một hớp rượu, giọng hàm hồ nói:

– Người không ăn càng tốt, rồi đây có đói thì lóc lấy thịt của bọn Hắc Thủ Đảng mà ăn... bảo đảm tươi và nóng hổi...

Lộc Vọng Phác bĩu môi, đoạn xé lấy một chiếc đùi gà đưa lên miệng ăn, song đôi mày chau chặt.

Hạng Chân vừa thư thả ăn uống vừa khẽ chuyện trò với Thương Tiên Thanh, dường như hai người đang bàn luận vấn đề gì đó.

Ăn uống xong thì trời sẫm tối, mây đen từ hướng tây kéo đến vần vũ, gió mạnh dần và mang theo mưa bụi lất phất, bầu trời vô cùng ảm đạm.

Trong sơn động, bốn người đều lặng lẽ ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Bên ngoài, hơn trăm đệ tử Vô Song phái đã có chuẩn vị sẵn, mỗi người giăng lên một tấm vải dầu hình chữ nhật, hết như một tấm lều con, nằm bên dưới cuộn mình trong chiếc chăn lông cừu, cũng khá là ấm cúng, chỉ khổ cho những kẻ canh gác tuần tra thôi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, gió mỗi lúc càng mạnh, mưa mỗi lúc càng to, không khí rét buốt, màn đêm dày đặc, tối đen đến mức chỉ cách vài bước là không còn trông thấy gì nữa. Bốn bề hết sức yên ắng, chỉ trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng huýt gió lạnh lạnh.

Những ngọn đuốc cắm trên vách động gần dần. Thương Tiên Thanh bỗng mở choàng mắt, nhìn ra ngoài động, vỗ vỗ tay trầm giọng nói:

– Các vị, đã đến lúc rồi!

Lộc Vọng Phác liền đứng phắt dậy, vươn vai uể oải nói:

– Nhanh thế, giờ gì rồi vậy?

Thương Tiên Thanh đáp:

– Sắp canh một rồi! Theo như kế hoạch đã định, trước tiên cho cao thủ vào trong nhiều loạn, sau đó toàn bộ lực lượng từ ngoài xông vào ứng hợp, hy vọng nhất cử có thể quét sạch bọn Hắc Thủ Đảng, giải cứu cho thiên kim của chưởng môn nhân.

Lộc Vọng Phác ngoảnh nhìn ra ngoài động, giơ ngón tay cái lên nói:

– Trời, thật là lý tưởng!

“Phi Dực” Kim Mộc gật đầu:

– Đúng, trăng tối gió cao!

Thương Tiên Thanh quay sang Hạng Chân nói:

– Hạng lão đệ có còn ý kiến gì nữa không?

Hạng Chân lắc đầu. Thương Tiên Thanh vỗ mạnh tay ba cái, lập tức một đệ tử bước vào.

Thương Tiên Thanh sửa lại y phục, giọng rắn mạnh nói:

– Tức khắc truyền lệnh cho Triển Bách Dương triệu hồi tất cả những đệ tử canh gác tuần tra, tập trung bên ngoài chờ lệnh. Bảo Hồng Tu Trúc lập tức triệu tập toàn bộ đệ tử, La Sài trong thời gian nửa nén nhang suất lĩnh chừng mười nhân mã đi trước dẫn đường, và nhớ bảo họ kiểm tra lại kỹ lưỡng vũ khí, ám khí và hỏa khí, toàn thể tàn hai nén nhang sau khởi sự hành động.

– Thừa vâng!

Gã đệ tử cung kính đáp rồi vội vã quay người bỏ đi, bốn người trong động cũng liền thu xếp những vật dụng mang theo.

Lộc Vọng Phác vừa đón lấy một sợi vải dầu dài hơn ba thước và rộng hai tấc, vừa nhìn Hạng Chân nói:

– Hạng huynh, tại hạ từ lâu rất thắc mắc một điều, Hạng huynh không bao giờ sử dụng binh khí cả ư?

Hạng Chân mỉm cười:

– Vâng, nhưng đó không phải tại hạ cố ý khoe tài, mà là vì món binh khí mà tại hạ sử dụng hãy chưa luyện đến mức hoàn thiện. Lúc sử dụng rất vướng víu, tha là cất giấu đi để khỏi bêu xấu.

Thương Tiên Thanh đưa mắt nhìn Hạng Chân, giọng thâm trầm nói:

– Hạng lão đệ khiêm tốn quá, chỉ sợ món binh khí ấy của lão đệ một khi được triển lộ, chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người kinh hồn bạt vía...

Kim Mộc cũng cười rộ nói:

– Món binh khí ấy nhất định là hết sức phi thường, khi xuất thế ắt sẽ chấn động võ lâm!

Hạng Chân cười ơ hờ:

– Chẳng qua đó chỉ là một miếng sắt rỉ thôi, thật chẳng có gì kinh người cả!

Ngoài sơn động lúc này đã có tiếng bước chân rậm rịch và tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng ngựa hí.

Nửa khắc sau, có tiếng vó ngựa rầm rập phóng đi, xa dần rồi biến mất.

Bỗng, một người mảnh khảnh lướt vào sơn động, ra là “Thiết Đởm” Hồng Tu Trúc, chỉ thấy y thoáng nhú đôi mày rậm, trầm giọng nói:

– Bẩm ba vị tôn chủ, tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ lệnh khởi hành nữa thôi!

Thương Tiên Thanh nhẹ gật đầu:

– Ừm, Triển Bách Dương cùng những đệ tử ở các chốt canh đã về hết chưa?

Hồng Tu Trúc thoáng khom mình đáp:

– Thưa đã, tất cả đang ở ngoài chờ lệnh!

Thương Tiên Thanh đưa mắt nhìn ba người, Hạng Chân mỉm cười lặng thinh, Lộc Vọng Phác và Kim Mộc cùng gật đầu. Thương Tiên Thanh bèn đồng dục nói:

– Hạ lệnh khởi hành! Người của Thiết Tự Môn đi giữa, Huyết Tự Môn đoạn hậu, người và Bách Dương chia nhau bảo vệ hai cánh, thận trọng không được để lộ hành tung.

– Thưa vâng!

“Thiết Đởm” Hồng Tu Trúc lập tức quay người trở ra, chiếc khăn choàng trắng bóng của y tung bay, tạo thành một hình vòng cung thật ngoạn mục, trong ấy chứa đầy quyết tâm và hào chí của Vô Song phái.

o O o